

ΤΟ ΑΣΧΗΜΟΠΑΠΟ (Χανς Κρίστιαν Άντερσεν)

(Διάβασέ το ή αν θέλεις, άκουσέ το [ΕΔΩ!](#))

Η εξοχή ήταν πανέμορφη! Ήταν καλοκαίρι και στα χωράφια το σιτάρι είχε χρώμα χρυσαφένιο. Στα πράσινα λιβάδια είχαν στοιβάξει οι χωρικοί το άχυρο και οι πελαργοί με τα κόκκινα και μακριά τους πόδια περιπατούσαν πάνω και κάτω με αξιοπρέπεια και μιλούσαν Αιγυπτιακά, διότι αυτή είναι η μητρική τους γλώσσα.

Τριγύρω απ' τα χωράφια και τα λιβάδια αυτά υπήρχαν απέραντα δάση και μέσα στα δάση όμορφες λιμνούλες. Ήταν πραγματικά υπέροχη η εξοχή!

Εκεί κάτω από τον λαμπερό ήλιο ξεπρόβαλε μία μεγάλη και παλαιά κατοικία γεωργών, περιτριγυρισμένη από περιβόλια και νερά και στάβλους και έναν ορνιθώνα. Εκεί μία πάπια κάθονταν στην φωλιά της και κλωσούσε τα αυγά της. Αλλά η καημένη είχε βαρεθεί να κάθεται μετά από τόσον καιρό. Το χειρότερο όμως, ήταν πως δε δέχονταν και συχνά επισκέψεις από τις άλλες πάπιες που προτιμούσαν να είναι έξω στον ήλιο και να πλατσουρίζουν στα νερά, παρά να κάθονται στα σκοτεινά με την κλώσα και να κακαρίζουν μαζί της.

Επιτέλους όμως ήρθε ο καιρός που τα αυγά της πάπιας άρχισαν να σκάνε το ένα μετά το άλλο και από κάθε αυγό, πιτς πιτς, έβγαινε ένα μικρό παπάκι.

Ένα αυγό μόνο, το μεγαλύτερο απ' όλα, δε μπορούσε ακόμη να σκάσει. Η πάπια έχασε την υπομονή της και σηκώθηκε για να φροντίσει τα μικρά της παπάκια, αλλά αμέσως το μετάνιωσε και κάθισε να το κλωσήσει μέχρι να σκάσει κι αυτό.

— Ε; πώς τα πηγαίνεις; την ρώτησε η γριά πάπια, η οποία ήρθε να την επισκεφθεί.

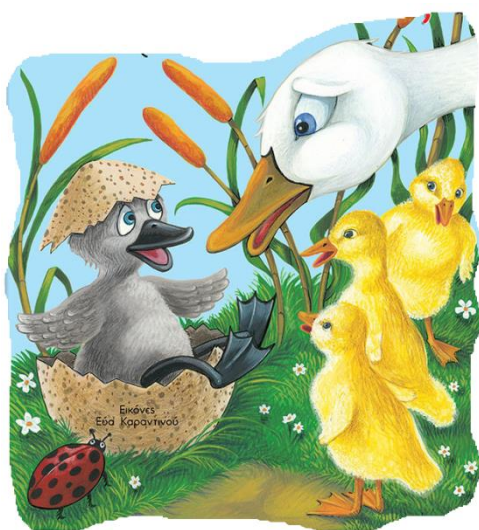
— Καλά, αποκρίθηκε η κλώσα. Μόνο που αυτό το αυγό δεν θέλει να σκάσει. Είδες τα άλλα μου παπιά; Είδες ποτέ σου ωραιότερα πουλάκια; Μοιάζουν πολύ στον πατέρα τους αλλά εκείνος δεν ήρθε ακόμα να τα δει.

— Άσε με να δω το αυγό που δεν σκάει, είπε η γριά πάπια. Να σε χαρώ, αυτό είναι γαλοπούλας αυγό! Την έπαθα και εγώ μία φορά και κατόπιν είδα κι έπαθα με τα μικρά μου, διότι τα γαλόπουλα φοβούνται το νερό. Δεν μπορούσα να τα κάμω να κολυμπήσουν. Ό,τι και αν έκανα του κάκου! Ω! βέβαια, αυτό είναι γαλοπούλας αυγό!

— Μην ασχολείσαι με το αυγό μου και πήγαινε να μάθεις τα παιδάκια σου να κολυμπούν. Είπε ενοχλημένη η κλώσα και συνέχισε. Θα το κλωσήσω ακόμα ολίγο. Αφού κάθισα τόσες μέρες θα κάνω ακόμη λίγη υπομονή.

— Όπως αγαπάς, είπε η γριά πάπια και έφυγε.

Με τα πολλά έσκασε το αυγό, πιτς, πιτς και βγήκε από μέσα ένα μεγάλο, σταχτί και άσχημο παπί.

— Τι μεγάλο παπί! είπε η πάπια. Δεν του μοιάζει κανένα από τ' άλλα τα παιδιά μου. Μήπως είναι πράγματι γαλόπουλο; Τώρα θα το δούμε. Θέλει δε θέλει, θα το βάλω στο νερό.

Την επόμενη ημέρα το πρωί ο καιρός ήταν θαυμάσιος και ο ήλιος έπαιζε στα φύλλα των δένδρων. Η πάπια πήρε όλα της τα παιδιά, πήγε στο ρυάκι και πλουφ, πήδησε στο νερό. Φώναξε

κουά, κουά! Όλα τα παπιά βούτηξαν κάτω από το νερό και για λίγο βούλιαξαν, όμως αμέσως τα κεφαλάκια τους ανέβηκαν πάλι επάνω, τα δε ποδαράκια τους κινούνταν με χάρη και κολυμπούσαν όλα περίφημα.

Το ασχημόπαπο έπεσε κι εκείνο στο νερό και κολυμπούσε με τα άλλα παιδιά της πάπιας.

Δεν είναι γαλόπουλο, σκέφτηκε η πάπια. Κοίτα το τι ωραία κινεί τα ποδαράκια του και πώς κρατεί ψηλά το κεφαλάκι του. Είναι δικό μου παιδί και αυτό· και μα την αλήθεια, δεν είναι τόσο άσχημο το καημένο!

— Κουά, κουά, ελάτε μαζί μου να σας δείξω τον κόσμο και να σας παρουσιάσω στον τον ορνιθώνα. Τους είπε. Ελάτε κοντά μου για να μη σας πατήσει κανείς και να προσέχετε τη

γάτα.

Και πήγε η πάπια στον ορνιθώνα με όλη τη συνοδεία της. Ενώ έμπαιναν εκεί, επικρατούσε μεγάλη φασαρία, διότι δύο οικογένειες μάλωναν για ένα κεφάλι ψαριού, το οποίο στο τέλος το άρπαξε η γάτα.

— Βλέπετε παπάκια μου, είπε η πάπια. Αυτός είναι ο κόσμος. Πηγαίνετε και σεις, συνέχισε και ψάξτε για το φαγητό σας. Αλλά προσοχή! Χαιρετήστε με σεβασμό εκείνη τη γριά πάπια. Την βλέπετε; Είναι η σημαντικότερη από όλους εμάς εδώ. Είναι από Ισπανικό γένος, για αυτό και είναι τόσο τροφαντή. Παρατηρείτε ότι το ένα της ποδάρι είναι δεμένο με μια κόκκινη κορδέλα; Αυτό είναι ό,τι επισημότερο μπορεί να επιθυμήσει μία πάπια. Αυτό σημαίνει πως όποιος την έχει δεν θέλει να την χάσει και από αυτήν την κορδέλα την γνωρίζει όλος ο κόσμος. Τινάζτε και φτιάξτε τα φτερά σας. Το κάθε καλοαναθρεμμένο παπάκι περπατάει με χάρη, ακριβώς όπως ο πατέρας και η μητέρα σας! Βλέπετε έτσι! Τώρα γυρίστε το λαιμό σας και πείτε: «πα πα!»

Και τα παπιά έκαναν όπως είπε η μητέρα τους και είπαν «πα πα».

Όμως οι άλλες πάπιες παρατήρησαν νέα αυτή οικογένεια και είπαν μεταξύ τους:

— Βλέπεις εκεί! Μας ήλθε και αυτή με τα παπιά της, λες και είμαστε λίγοι εδώ. Και πω, πω! Τι άσχημα μούτρα έχει εκείνο το παπί!

Και μία πάπια όρμησε και δάγκωσε **το άσχημο παπί** στον σβέρκο.

— Άφησέ το, φώναξε η μάνα του, δεν πειράζει κανένα.

— Ναι, αλλά είναι τόσο άσχημο και τόσο διαφορετικό απ' τα άλλα σου παπιά που δεν μπορώ να το βλέπω, είπε η πάπια η οποία το είχε δαγκάσει.

— Όμορφα παιδάκια έχει, είπε και η πάπια με την κόκκινη κορδέλα στο πόδι. Μόνον το ένα είναι κακοκαμωμένο. Κρίμα που δεν μπορεί να το ξαναγεννήσει.

— Δεν μπορώ να το αλλάξω κυρία μου, είπε η μάνα. Ό,τι έγινε έγινε πλέον! Αλλά είναι καλό το κακόμοιρο και κολυμπάει πολύ καλά, κολυμπάει μάλιστα καλύτερα από τ' άλλα μου παπιά. Νομίζω ότι όσο μεγαλώνει θα ομορφαίνει και ίσως με τον καιρό σταματήσει να μεγαλώνει τόσο. Έμεινε πολύ καιρό στο αυγό και γι' αυτό δεν είναι καλοκαμωμένο. Και ενώ έλεγε αυτά χάριδεψε το σβέρκο του και διόρθωσε τα φτερά του. Στο κάτω κάτω, πρόσθεσε, είναι αγόρι και δεν χρειάζεται τόσο την ομορφιά. Φαίνεται ότι θα γίνει δυνατός και θαρραλέος.

— Τα άλλα σου παπάκια είναι όμορφα, είπε η αρχόντισσα πάπια. Να τα χάρεσαι! Άφησέ τα να γυρίζουν εδώ και αν βρείτε κανένα κομματάκι ψωμί τότε μπορείτε να μου το φέρετε.

Και άρχισαν τα παπιά να τρέχουν εδώ κ' εκεί, αλλά το υστερογέννητο, το μεγάλο παπί, όλοι το έσπρωχναν και το περιέπαιζαν και το τσιμπούσαν. Οι άλλες πάπιες και οι κότες το έβρισκαν μεγάλο κι άσχημο. Ο δε γάλος, ο οποίος εμφαντάζετο ότι είναι σπουδαίος, διότι είχε κόκκινα γένια, φούσκωσε και άνοιξε την ουρά του και όρμησε προς το πτωχό παπί και του φώναξε Κλου, Κλου, Κλου και έγινε κατακόκκινη η μούρη του. Το δυστυχημένο παπί δεν ήξερε πού να σταθεί, και πού να βρεθεί και ήταν μελαγχολικό, επειδή όλος ο κόσμος το περιέπαιζε και το καταφρονούσε.

Τις επόμενες ημέρες το πράγμα χειροτέρευε για το καημένο το παπί. Έως και τα αδέρφια του δεν το άφηναν σε ησυχία και του έλεγαν: Α! καλύτερα να σε έπαιρνε η γάτα, ασχημόπαπο! του έλεγαν και οι πάπιες το δάγκωναν και οι κότες το κτυπούσαν· η δε κοπέλα, η οποία έτρεφε τα πουλιά, το έσπρωχνε και αυτή με το πόδι της όταν το συναντούσε στην αυλή. Ακόμα και η μητέρα του που στεναχωριόταν με τους τσακωμούς έλεγε: καλύτερα ας μην το γεννούσα!

Απελπισμένο το κακόμοιρο πέρασε τον φράκτη, για να φύγει. Τα μικρά πουλάκια, τα οποία καθόταν στα κλωνάρια του φράκτη, τρόμαξαν και πέταξαν.

— Φεύγουν και αυτά διότι τρόμαξαν με την ασχήμια μου, είπε το μικρό παπί και έτρεξε για να φύγει ακόμα πιο γρήγορα. Έφθασε σε ένα βάλτο, όπου κατοικούσαν αγριόπαπιες. Εκεί πέρασε όλη την νύχτα κουρασμένο και λυπημένο.

Την αυγή οι αγριόπαπιες ξύπνησαν και είδαν τον νέο τους συγκάτοικο.

— Τι μέρος λόγου είσαι, το ρώτησαν. Το παπί γύρισε το κεφάλι του και χαιρέτισε τις αγριόπαπιες όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

— Ασχήμια όπου την έχεις! είπαν οι

αγριόπαπιες. Αλλά αυτό δεν μας πειράζει όσο δεν παντρεύεσαι μέλος της οικογένειάς μας!

Το κακόμοιρο! Δεν είχε στο μυαλό του γάμους και συμπεθερεύματα, μονάχα ήλπιζε να το αφήνουν να κοιμάται ήσυχο στα καλάμια και να πίνει από το νερό του βάλτου.

Εκεί έμεινε δύο μέρες και την τρίτη μέρα ήρθαν δύο νεαρές αγριόχηνες, οι οποίες δε θα 'ταν πολύς καιρός που είχαν βγει από το αυγό τους και ήταν ζωηρές και χαρούμενες.

— Άκουσε μικρέ! είπε στο παπί η μία εξ αυτών. Είσαι τόσο άσχημος ώστε σε λυπήθηκα. Έλα μαζί μας. Εδώ κοντά, σε έναν άλλο βάλτο, είναι μερικές όμορφες χηνοπούλες ανύπανδρες. Έλα και ίσως βρεις την τύχη σου, ακόμα και αν δεν είσαι όμορφος.

Δεν πρόλαβαν να πετάξουν και ξαφνικά αντήχησε στον αέρα ένα μπαμ, μπάμ! Χήνες έπεσαν στο το νερό σκοτωμένες και εκεί όπου έπεσαν κοκκίνισε ο βάλτος από το αίμα. Μπαμ, μπάμ, άλλη μία φορά και ένας σωρός χηνών σηκώθηκε από τα καλάμια και πέταξαν. Και άλλοι τουφεκισμοί ακούστηκαν. Κυνηγοί είχαν περικυκλώσει τον βάλτο και τουφέκιζαν αριστερά και δεξιά. Οι σκύλοι των κυνηγών έτρεχαν στη λάσπη, πλατς πλατς και πατούσαν τα καλάμια. Ω! πώς έτρεμε το παπί από τον φόβο του! Έσκυψε το κεφάλι του και το έκρυψε κάτω απ' το φτερό του. Εκεί, ένας μεγάλος σκύλος το πλησίασε με την γλώσσα του κρεμασμένη και με μάτια φλογισμένα και άγρια. Μύρισε το παπί, έδειξε τα δόντια του και πλατς, πλατς, έφυγε χωρίς να το αγγίξει.

Το παπί αναστέναξε. Την γλίτωσα, σκέφτηκε. Είμαι τόσο άσχημο, ώστε και ο σκύλος δεν θέλησε να με ακουμπήσει.

Και έμεινε εκεί ακίνητο και ήσυχο, ενώ σφύριζαν τα σκάγια και έπεφταν οι τουφεκισμοί. Επί τέλους, προς το βασίλευμα του ηλίου ησύχασε ο θόρυβος. Αλλά το παπί και πάλι δεν τόλμησε να κουνηθεί. Περίμενε πολλή ώρα πριν βγει απ' την κρυσώνα του. Έπειτα σηκώθηκε και

πέταξε γρήγορα για να φύγει από τον βάλτο. Στο δρόμο το έπιασε φοβερός αέρας που πετούσε με δυσκολία.

Σαν νύχτωνε, έφθασε σε μία καλύβα που ήταν τόσο παλιά και ερειπωμένη, ώστε νόμιζες ότι θα πέσει, όμως σαν να μη ήξερε και η ίδια από ποια πλευρά να πρωτοπέσει για αυτό και έμενε όρθια. Ο δε άνεμος φυσούσε με τρομερή δύναμη και το παπί κάθισε χαμηλά για να μη το παρασύρει. Τότε παρατήρησε ότι η πόρτα της καλύβας είχε στραβώσει και είχε μια μεγάλη χαραγματιά, τόση που μπορούσε να περάσει μέσα. Μπήκε λοιπόν από 'κεί μέσα στην καλύβα. Εκεί κατοικούσε μία γριούλα με ένα γάτο και με μία κότα η οποία έκανε κάθε ημέρα ένα αυγό. Το πρωί όταν είδαν **το ασχημόπαπο** στη καλύβα μέσα, ο γάτος σήκωσε τη ράχη του νευριασμένος, η κότα κακάρισε τρομαγμένη, η δε γριούλα είπε: Τι είναι τούτο; Και επειδή δεν καλόβλεπε, νόμισε ότι ήταν πάπια και είπε: Ωραία, τώρα θα έχω και πάπιας αυγά.

Το παπί έμεινε τρεις εβδομάδες στη καλύβα αλλά αυγό η γριά δεν είδε και θύμωσε μαζί του. Αλλά κι ο γάτος και η κότα, που δεν το είδαν από την αρχή με καλό μάτι, συνέχεια το πείραζαν. Έτσι μία μέρα στενοχωρήθηκε τόσο το άτυχο ασχημόπαπο που έφυγε απ' τη καλύβα.

Πλησίαζε το φθινόπωρο και τα φύλλα του δάσους κιτρίνιζαν και κοκκίνιζαν, κι ο άνεμος τα άρπαζε και τα έκανε

να χοροπηδούν. Τα σύννεφα χαμήλωναν, σαν να ήταν φορτωμένα με χιόνια και βάρυναν και οι κόρακες που κρύωναν φώναζαν κρα, κρα! Το

παπί έβλεπε όλα αυτά και ήταν συλλογισμένο. Ένα βράδυ, ενώ ο ήλιος βασίλευε με όλη του την ομορφιά, ένα σμήνος μεγάλων πουλιών κατέβηκε απ' τον ουρανό. Ήταν κάτασπρα πουλιά με ψηλόλιγνους λαιμούς, τους οποίους κινούσαν με πολλή χάρη. Ήταν κύκνοι. Είχαν μία περίεργη φωνή και άπλωναν τα λαμπρά κάτασπρα φτερά τους και ετοιμάζονταν να φύγουν από τα ψυχρά κλίματα σε άλλους ωραίους τόπους, όπου τους περίμενε ο ήλιος και πάλι. Πέταξαν και πάλι ψηλά! Το ασχημόπαπο αισθάνθηκε ένα παράδοξο αίσθημα καθώς τους έβλεπε να πετούν. Στριφογύριζε στο νερό σαν τροχός, τέντωνε τον λαιμό του για να τους βλέπει και άξαφνα έβγαλε μία τόσο μεγάλη και περίεργη κραυγή, ώστε τρόμαξε και το ίδιο. Δεν μπορούσε να μη τα βλέπει τα ωραία εκείνα πουλιά! Δεν ήξερε πως τα έλεγαν αλλά αισθάνθηκε ότι τα αγαπά καθώς ποτέ δεν είχε αγαπήσει ως τότε. Και δεν τα ζήλεψε καθόλου. Πώς να τολμήσει το δύστυχο να φαντασθεί ότι μπορούσε να συγκριθεί με τα ωραία εκείνα πτηνά, για να τα ζηλέψει!

Ο χειμώνας ήλθε ψυχρός, παγωμένος! Το παπί κολυμπούσε ακατάπαυστα στη μικρή του λίμνη για να μη την αφήσει να παγώσει, αλλά κάθε νύκτα στένευε και περισσότερο το νερό στο οποίο μπορούσε να κολυμπά. Ώσπου μία κρύα νύκτα ο πάγος παγίδεψε τα πόδια του και δεν μπορούσε πια να κινηθεί.

Την αυγή ένας χωρικός που περνούσε από 'κεί, είδε το ασχημόπαπο παγωμένο και το λυπήθηκε. Πάτησε λοιπόν επάνω στο κρυσταλλωμένο νερό, έσπασε τον πάγο με το πόδι του και πήρε το παπί στην καλύβα του. Η γυναίκα του το περιποιήθηκε και το έβαλε κοντά στο τζάκι για να ζεσταθεί. Εκεί κοιμήθηκε το παπί και το πρωί βγήκε έξω στο αγρόκτημα για να βρει τίποτα να φάει.

Τα παιδιά του χωρικού θέλησαν να παίξουν μαζί του, αλλά το παπί φοβήθηκε ότι ήθελαν να το πειράξουν και επέστρεψε στην καλύβα και κρύφτηκε μέσα σε μία κανάτα γεμάτη με γάλα και με το φτερούγισμά του κατάβρεξε με γάλα όλη τη καλύβα. Η γυναίκα του χωρικού κτύπησε τα χέρια της για να φύγει από εκεί και έφυγε το παπί μέσα από το γάλα αλλά έτρεξε και χώθηκε σε ένα πιθάρι γεμάτο αλεύρι και βγήκε από 'κεί κάτασπρο. Η γυναίκα του φώναξε θυμωμένη και έριξε την σκούπα

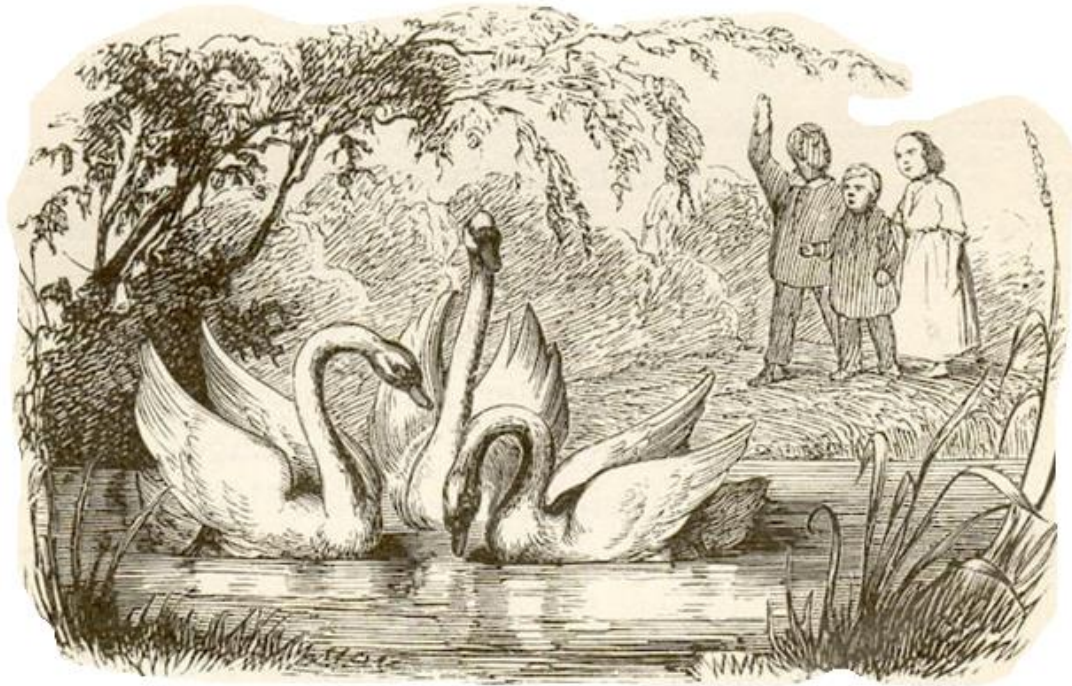
επάνω του για να το διώξει. Βγήκε το ασχημόπαπο έξω τρομαγμένο και έτσι όπως ήταν βρεγμένο και αλευρωμένο τα παιδιά το κυνηγούσαν και ξεκαρδίζονταν στα γέλια. Έτρεξε πολύ ώστε να καταφέρει να τους ξεφύγει και κρύφτηκε σε κάτι γυμνά χαμόκλαδα. Κάθισε εκεί αρκετή ώρα βρεγμένο, αλευρωμένο και κατάκοπο για να μη το βρουν τα παιδιά.

Πέρασε ο καιρός και έφτασε η άνοιξη. Επί τέλους ο ήλιος άρχισε πάλι να καίει και τα πουλάκια να κελαηδούν.

Το ασχημόπαπο αισθάνθηκε πως μεγάλωσε και ότι τα φτερά του δυνάμωσαν πολύ. Κατάφερε να πετάξει πολύ ψηλά και πολύ μακριά και χωρίς κι αυτό το ίδιο να ξέρει πώς το κατάφερε, βρέθηκε σε έναν ωραίο κήπο, όπου μύριζε γλυκά η πασχαλιά. Τα δε κλαδιά των δένδρων άγγιζαν μία μικρή λίμνη, της οποίας το νερό έλαμπε σαν καθρέφτης. Εκεί είδε τρεις ωραίους κύκνους, οι οποίοι κολυμπούσαν και κινούσαν με περισσή χάρη τους λαιμούς τους.

Το ασχημόπαπο μελαγχόλησε: «Θα με δαγκώσουν και θα με διώξουν τα μεγαλοπρεπή αυτά πτηνά, αν τα πλησιάσω» σκέφθηκε. Όμως παρά τον φόβο του το τόλμησε να πάει κοντά τους. Πέταξε κι έπεσε στο νερό και άρχισε να κολυμπά λίγο παραπέρα. Οι κύκνοι άνοιξα τα φτερά τους και κολύπησαν προς το μέρος του. Μη με χτυπήσετε, είπε το κακόμοιρο και έσκυψε το λαιμό του ζητώντας οίκτο. Αλλά εκεί όπου έσκυβε τι να δει στο νερό; Είδε τον εαυτόν του αλλ' αντί να δει ένα ασχημόπαπο σταχτί και κακοκαμωμένο, είδε έναν ωραίο κάτασπρο κύκνο.

Οι τρεις κύκνοι έπλεαν τριγύρω του και το χάραιναν με τη μύτη τους και το ασχημόπαπο ήταν πια ευτυχισμένο και χαρούμενο!

Εκεί στην λιμνούλα ήρθαν παιδάκια κι έριχναν στο νερό ψωμάκι για τους κύκνους. Το μικρότερο φώναξε: «Να εκεί, ένας καινούριος κύκνος!» και τ' άλλα παιδάκια φώναξαν κι εκείνα: «Ήρθε στη λιμνούλα άλλος ένας κύκνος!» και χτυπούσαν τα χεράκια τους και χοροπηδούσαν επάνω στο χορτάρι απ' τη χαρά τους. Έτρεξαν να το πουν στον πατέρα και τη μητέρα τους και όταν είδαν τον νέο αυτόν κύκνο είπαν: «Αυτός ο καινούριος κύκνος είναι πολύ όμορφος και φαίνεται μεγαλύτερος και δυνατότερος από τους άλλους».

Το ασχημόπαπο ντράπηκε που το άκουσε και έκρυψε το κεφάλι του κάτω απ' την φτερούγα του. Ήταν τόσο ευτυχισμένο και δεν υπερηφανευόταν καθόλου που ήταν όμορφο, μεγάλο και δυνατό. Σκεφτόταν πως έως σήμερα όλοι το καταφρονούσαν και το έδιωχναν και τώρα άκουγε να λένε ότι ήταν τόσο όμορφο και όλοι ήθελαν να είναι μαζί του!

Τίναξε τα φτερά του, σήκωσε τον λαιμό του και φώναξε χαρούμενο από τα βάθη της καρδιάς του: «Δεν μπορούσα να ονειρευτώ ότι υπάρχει τόση ευτυχία όταν, σαν ασχημόπαπο, όλοι με πείραζαν και με έδιωχναν!».